

Eddy Surmont

Inkijkexemplaar

Eddy Surmont

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2021
Copyright © Eddy Surmont

Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious Studio
Omslag ontwerp Sébastien Surmont

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Anya van der Gracht | Ambilicious
Hoofdredacteur Inanna van den Berg | Ambilicious, uitgever van verhalen
Copyright © 2021 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93210-62-2 | NUR 330
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

SNJGNIJ
SNJGNIJ
SNJGNIJ

Overspel, chantage, politieoorlog

*L'amour c'est comme le potage: les premières cuillerées
sont trop chaudes, les dernières sont trop froides.*

Jeanne Moreau

Truth can set you free

Delphine van Saksen-Coburg, Prinses van België

Aan mijn vader Lucien (1999†), ere-hoofdcommissaris van
politie Middelkerke,
verwoed tegenstander van de politieoorlog.

Aan mijn na een moedige maar ongelijke strijd tegen de
Keizer aller Ziektes ontvallen zoon Steve
(juni 1971-december 2020)

I

*December, cafetaria Algemeen Ziekenhuis St Jan Campus
Henri Serruys, Oostende.*

Rechercheur Doris Klein van de gerechtelijke federale politie GFP Brugge overlegt met haar collega Karel Depla hoe ze het onderzoek van een verkeersongeval met vluchtmisdrijf verder willen aanpakken. Buiten vriest het de stenen uit de grond. Een dikke laag sneeuw maakt de wegen haast onberijdbaar. Volgens de weerstations de koudste maand december in decennia. Dezelfde bronnen beweren dat de schuld ligt bij de opwarming van de aarde. Het maakt er haar humeur niet beter op. Doris reageert zich korzelig af op de goedmoedige Karel. Ze weet dat hij haar niet zal tegenspreken. Als ondergeschikte is hij haar aangewezen zondebok.

‘Rotdag! Weer zo’n f...k dossier waar de lokale politie volgens de onderzoeksrechter geen weg mee weet. Hij denkt zeker dat wij tovenaars zijn. Waarom zo aandringen en ons nog maar eens de duimschroeven aandraaien? Ik begin het meer dan beu te worden. Komt nog bij dat we al maanden geen financiële vergoeding krijgen voor de overuren veroorzaakt door een acuut personeelstekort bij de federale politie. De statistieken stellen dat vorig jaar liefst tienduizend misdrijven bij gebrek aan personeel nooit zijn onderzocht! Geen kleine criminaliteit, maar ernstige misdrijven waarvoor geen speurders worden gevonden. Gewelddadige overvallen, verkrachtingen, cybermisdaad, fraude, drugsmokkel, mensenhandel. En nu durven ze ons met het onderzoek naar een banaal verkeersongeval op te zadelen, wat de lokale politie

evengoed zou kunnen oplossen. Niet te geloven!' Automatisch grijpt Doris naar een met een zwart brouwsel gevuld kartonnen bekertje. 'Beuh, dit spul is ondrinkbaar. Dat ze het koffie durven te noemen. Waarom kunnen ze hier geen Nespresso serveren.' Pijnlijk duwt Doris Klein het bekertje van zich af. Het ding kiepert omver, het zwarte brouwsel verspreidt een vieze plek op het houten tafelblad. De inspecteur gerechtelijke federale politie steekt een tirade af. Een reactie van Karel hoeft ze niet te verwachten. Jarenlange ervaring leerde hem in een dergelijke situatie best te zwijgen. Hij weet wel beter. Tot ergernis van zijn anders zo minzame chef.

'Ik vraag me af in welk gekkenhuis wij zijn terechtgekomen. Waarom eist de procureur dat wij en niet de lokale politiemensen met het onderzoek worden belast? Stel je voor, een banaal verkeersongeval. Er zit een luchtje aan. Eerst weigert men ons toegang tot de ziekenkamer van het slachtoffer Marieke Kleppe. Nu we na lang wachten toch tot bij haar geraakten, zijn we geen letter wijzer geworden. Ze beweert dat alles uit haar geheugen is gewist. Dat ze niets weet. Haar man Jozef Akkerman vertrouw ik ook voor geen millimeter. Wat een boertig heerschap. Ik verdenk hem ervan meer te weten. Akkoord Karel?'

Inspecteur Depla knikt behoedzaam en tuit zijn lippen alvorens hij voorzichtig een voorstel oppert. 'Ondanks alles, misschien best even aankloppen bij de plaatselijke politie. Zij kennen iedereen in het dorp. Geen geheim is vreemd voor hen. Dat zou wel eens zeer gunstig voor ons kunnen zijn. In principe moeten ze alle informatie die ze te weet komen onmiddellijk met ons delen. Alleen, ik vertrouw ze voor geen zier. Ik heb zo'n sterk vermoeden dat die mannen heel wat voor ons verborgen houden. Dat kan een groot probleem worden.'

Doris laat Karel rustig uitpraten. Ze weet dat hij nooit

uit zijn nek kletst. De vorige zomer heeft hij dat nog bewezen bij een ophefmakend onderzoek in de duinen van Oostende, nabij Fort Napoleon, waar een moord op een in cocaïnehandel verwickelde jonge vrouw was gepleegd.

De chef van het speurdersteam weet als geen ander dat de liefde van rechercheur Depla rechtstreeks door zijn maag gaat. Meestal komt hij met een volle maag met onverwacht goede ideeën op de proppen.

‘Hier kunnen we vandaag niets meer uitrichten. Vertel het straks maar bij een etentje. We hebben nog wat euro’s in de zwarte kas. Die moeten voor het einde van dit jaar worden opgesoupeerd. Wat denk je van restaurant Plassendale, landelijk aan de rand van Oostende gelegen en een aanrader?’

Karels ogen tintelen van genoeg. Hij geniet van een droge witte wijn bij garnaalkroketten en in boter gebakken roggeveugel. Het lekkere eten gevolgd door een sterke espresso en het intussen door Karel Depla vertelde nieuws verzoent ook Doris Klein terug met het leven.

Al kan ze haar oren bijna niet geloven bij wat Karel haar tussen twee happen van zijn lievelingsdessert, vanille-ijs met warme chocoladesaus, vertelt.

‘Dus die steenrijke boer Jozef Akkerman, de man van het slachtoffer met wie zij reeds 25 jaar getrouwd is, heeft volgens jou een buitenechtelijke verhouding met de zoveel jongere Sylvia Broeks. Ze kan verdorie zijn dochter wel zijn. Wat heeft dat met die zaak te maken? En, wat heeft zij op haar kerfstok? Vertel op, Karel. Wat weet je nog meer?’

Inspecteur Depla zucht diep. ‘Het is allemaal van horen zeggen, Doris. Roddels opgevangen in het dorpscafé. Niets waar we echt op mogen op bouwen. Wat vaststaat, is dat de man bekend staat als notoir hoerenloper in het befaamde Oostends uitgaanskwartier. Ook zij zou na vijf

jaar huwelijk niet vies zijn van buitenechtelijke escapades. Veel meer is mij niet bekend. Misschien kan een babbel met de lokale politie-inspecteurs Freddy en Briek uit de naast elkaar gelegen dorpen meer klaarheid brengen? Of weet de pastoor, die beide parochies onder zijn hoede heeft, ons meer te vertellen? Al verwacht ik ook hier helemaal niets. Die vrome dorpsherder zal zich wel achter het biechtgeheim verschuilen zeker? Het blijft allemaal koffiedik kijken. Zoals je zei, een f...k dossier.'

II

Zes maanden eerder

De eerste ontmoetingen tussen Jozef Akkerman en Sylvia Broeks zijn puur zakelijk. Niet meer en niet minder.

De steenrijke boer is ervan overtuigd dat hij zijn beesten tegen de beste prijs kan verkopen aan de volgens hem wat naïeve, in een luchtig kleedje ronddartelende jonge vrouw die getrouwd is met de dierenhandelaar uit het naburig dorp. Beeld je in, een hups wulps ding van vooraan in de twintig die slachtkoeien aankoopt. De wereld op zijn kop. Jozef ziet er flinke winsten in.

Tegen zijn sluwheid en geslepen zakendoen, zou ze niet zijn opgewassen. Het is eens wat anders dan met ruige beestenmarchands om te gaan.

Na enkele koopjes te hebben beklonken op een boerenmarkt, in een ondanks het rookverbod naar tabak stinkend café en een zeldzame keer in een goedkoop restaurantje, springt tussen de al wat ouder wordende boer en de jonge vrouw de vonk over. Een bliksemschicht. Verblindend.

Voor Jozef Akkerman ziet de wereld er ineens anders uit. Vlinders in zijn buik, verstand op nul.

Jozef was nooit toonbeeld van de vroom voor de pastoor geformuleerde huwelijkstrouw. Christelijke trouwbeloften lapte hij aan zijn laars. Marieke moest eens weten met hoeveel vrouwen hij sindsdien betaalde seks had. Hij is reeds lang de tel kwijt. Onbelangrijk voor hem.

Maar nu? Zoiets heeft hij nooit eerder meegemaakt.

Boer Akkerman beseft verliefd te zijn als een puber. Verliefd tot over zijn oren. Al wil hij dat voor zichzelf

niet toegeven. Woelend in het echtelijk bed kan hij moeilijk de slaap vatten zonder Sylvia voor zich te zien. Zijn dromen worden steeds wilder en fantasierijker. Dromen waarbij hij het warme, zachte naakte lichaam van Sylvia Broeks dicht tegen zich aandrukt.

Hij liefkoost haar stevige jonge borsten, streelt haar buik, waagt zich verder naar haar meest intieme plekje om badend in het zweet met een ruk wakker te schieten met zijn vrouw Marieke lichtjes kreunend naast hem. Zonder het te beseffen heeft hij haar vol verlangen gestreeld, wat al jaren niet meer is gebeurd. Het werkt ontzunderend.